

Trois

Antoni Fiol Juan

ESTRENA
CURTMETRATGE

Dissabte, 2 de maig a les 19 h.

Centre de Cultura "SA NOSTRA" Carrer Concepció, 12 Palma

A partir dels anys seixanta, a França i, especialment, Itàlia, es varen començar a rodar pel·lícules d'episodis, en què cadascuna de les parts era realitzada per un director diferent. Podien ser històries connexes o bé eren independents i moltes de vegades mostraven fins a quin punt els cineastes més consagrats se sabien moure, o no, en un terreny que mig se situava entre el curtmetratge i el cinema de llarga durada. Com a mostres més significatives d'aquest gènere, es poden esmentar *Boccaccio '70* (Vittorio De Sica, Federico Fellini, Mario Monicelli i Luchino Visconti, 1962), *Ro.Go.Pa.G.* (Roberto Rossellini, Jean-Luc Godard, Pier Paolo

Passolini i Ugo Gregoretti, 1963) o *Histoires extraordinaires* (Federico Fellini, Louis Malle i Roger Vadim, 1968).

Fa un any, Danny Aguilar va proposar a dos realitzadors més, Àngela Coronado, també col·laborada ingent d'aquesta revista, i Alberto D. Särborn, la realització d'un curt que recupera en certa forma l'esperit de les pel·lícules d'episodis. És evident que la distància que hi ha entre aquelles i aquesta és immensa, però el que hom no li pot negar és que es tracta d'una proposta honesta i que els nou minuts de durada a què juga (tres minuts per a cada director) es fan ben curts i, sobretot, ben travats.

La primera part, deguda a Alberto D. Särborn, remet a la manera de filmar actual, amb un aire sofisticat i una mica asèptic, quan dos amants reprenen una vella història; Danny Aguilar, per contra, recull, en la part central, la influència de les cadències de Wong Kar Wai i, per temàtica, d'Antonioni. Finalment, Àngela Coronado repassa els plans llargs, serens; les mirades evocatives i tristes, els enquadraments elegants, del cinema clàssic europeu, des de David Lean a Vittorio De Sica,

sense deixar de banda, però, alguns plans que en recorden d'altres també delicats rodats pel seu estimat Billy Wilder.

Trois, 'tres', no és tan sols el resultat de sumar dos més un, sinó que també és la mirada de tres directors que revisen tres èpoques, tres cultures, que, unides, donen com a resultat una sola història.

Ara bé, les paraules anteriors no són més que una excusa per convidar el lector a convertir-se en espectador i descobrir així què hi veu al darrere de la història, les històries, de *Trois*: que parlin les imatges... ■